

[Justitsministeren.]

ren i første Instans. Jeg kan derfor lige saa lidt nu som den 16. April, hvor jeg havde Lejlighed til at udtale mig om disse Spørgsmaal, tiltræde disse Ændringsforslag.

Der er knyttet to nye Ændringsforslag til Lovforslaget, nemlig et Forslag om, at Skyldspørgsmaalet kan appelleres til Højesteret, hvor der har været Meddomsmænd ved Landsretten, hvilket i og for sig er en Mildnelse af Mindretallets tidligere Forslag, men, da jeg ikke kan tiltræde selve Grundlaget, kan jeg naturligvis heller ikke tiltræde dette. Endvidere et Forslag om, at Formandens Stemme skal gøre Udslaget, naar der ellers er Stemmelighed i en Ret, hvor der er Meddomsmænd. Dette kan jeg heller ikke tiltræde.

Jeg havde ikke ventet, at den Rejse til Norge og Sverige skulde give Anledning til saadan en Jammer, som jeg har hørt i Dag i dette høje Ting. Jeg har ikke sondret mellem Medlemmerne efter dette, om de var for eller imod offentlig Votering. Jeg har stillet mig paa det Standpunkt, at der ikke skulde være alt for mange, der sendtes paa den Tur. Der maatte være mindst 1 Repræsentant for Universitetet og 1 for Højesteret; saa tænkte jeg, at det kunde være passende, at der var 2 Medlemmer fra Folketinget og 2 fra Landstinget. Af Folketingsmedlemmer henvendte jeg mig til Retsplejeudvalgets ærede Formand, hvilket dog var en Selvfølge, og til det ærede Medlem Hr. Pürschel, hvis saglige Arbejde paa denne Reform har været anerkendt fra alle Sider. I Landstinget henvendte jeg mig til Hr. Landstingsmand Rytter og til Hr. Landstingsmand Godskesen, to Jurister af to forskellige Partier.

Hvis der skulde have været taget Parti-hensyn, maatte jeg da have haft en Socialdemokrat med, og jeg maa sige, at skulde der have været Jammer fra nogen Side i dette høje Ting, maatte det da have været fra Socialdemokratiets Side over, at dette store Parti var helt forbigaaet. Men Venstre, som er repræsenteret ved dets tidligere Justitsminister, synes jeg virkelig ikke har nogen Grund til at beklage sig.

Til det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen maa jeg sige, at det er meget muligt, at de Anker, der føres frem mod Sagførerraadet, er af den Beskaffenhed, at man maa sige, at de har noget paa sig, men samtidig er man, tror jeg, fra alle Sider enig om, at man vil unde Sagførerraadet endnu en Frist, eftersom det er en temmelig ny Institution, og jeg kan

slutte mig til, at man paa dette Punkt ser Tiden an.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel motiverede sin Modstand mod, at Domsmænd i vidt Omfang indføres i vor Retspleje, med Hensynet til, at den nye Straffelov træder i Kraft, og at der først af juridiske Dommere burde dannes en Praksis paa Grundlag af den nye Straffelovs Bestemmelser, inden Meddomsmændene maatte komme med. Den Tankegang kan jeg ikke slutte mig til. Jeg mener netop, at fordi der vises Domsmagten en meget stor Tillid ved den nye Straffelov, bør der være Meddomsmænd, navnlig ved Underretterne, lige straks fra den nye Straffelovs Ikrafttræden, for at den Praksis med Hensyn til Lovens Fortolkning, som indføres, som grundlægges og derefter lever videre, netop kan blive indført ved Medvirkning af sunde og forstandige Lægmænd.

Til det ærede Medlem Hr. Vejen vil jeg sige, at Hr. Bie, hvis Gaard brændte, og som blev anholdt fra en Gang paa Formiddagen til noget ud paa Natten, saa vidt jeg husker en halv Snes Timer, har henvendt sig til Justitsministeriet med Anmodning om at maatte faa Lov til at anlægge Sag mod Politiet til Erholdelse af Erstatning for uforskyldt Anholdelse, uagtet der var hengaaet over 3 Maaneder, siden han blev anholdt.

Jeg har maattet henvende mig til begge Rigsdagens Finansudvalg om deres Billigelse af, at jeg gav denne Tilladelse, idet det jo ganske sikkert medfører, at Manden faar en Erstatning, som saa skal udredes af Staten. For at kunne paadrage Staten dette finansielle Ansvar har jeg henvendt mig til Finansudvalgene og faaet deres Samtykke, og derefter har Hr. Bie faaet sit Andragende tilstaaet, og jeg antager, at Sagen om Erstatningen for den Uret, som nu Domstolene vil skønne han har lidt, er i Gang; hvor meget han faar i Erstatning, bliver altsaa fastsat ved Domstolene. Dermed mener jeg, denne Sag er kommet ind i det bedst mulige Spor, og jeg mener ogsaa at have besvaret, hvad det ærede Medlem Hr. Vejen har spurgt om.

Nu gaar jo sandsynligvis dette Forslag efter Afstemningen ved tredie Behandling til det høje Landsting. Det efterlader mange Uenighedspunkter, men jeg haaber, at det ved en saglig Behandling ogsaa i det andet høje Ting, og maaske Tingene imellem, maa lykkes til Foraaret at fremskaffe et Resultat, som er tilfredsstillende for Rigsdagen, og som vil være til Gavn for vort Folk.